

listin je tedy zřejmo, že byly vydány jen v důsledku úřední činnosti veřejného úřadu v mezích jeho působnosti. Tedy ani okolnost, že na některých z bolet není razítko puncovního úřadu, pokud se týče výslovného jeho označení jako vydatele, nezbavuje bolety ony vlastností listin veřejných. Uváží-li se, že obžalovaný předložil bolety bez razítka a výslovného označení vydatele Národní bance s jinými bolety, jež zřetelné razítko puncovního úřadu obsahují a jež byly vyhotoveny na stejných blanketech, může býti v souzeném případě tím méně pochybno, že šlo o listiny veřejné. Správně proto posoudil nalézací soud věc, když všechny bolety obžalovaným padělané považoval za listiny veřejné.

Čís. 4995.

Rozšiřováním ve smyslu čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák. (§ 6 tisk. zák.) jest i rozdělení tiskopisů (členských knížek) osobám předem individuálně určeným (členům v určitém místě).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Zm I 523/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 4. května 1933, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1868 ř. zák. čís. 142 a § 42 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. na ochranu republiky jakož i přestupkem podle § 23 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

D ů v o d y:

Obžalovaný namítá ve své zmateční stížnosti, že zjištěnou jeho činností není vyčerpán pojem rozšiřování ve smyslu § 6 tisk. zák., neboť tento pojem vyžaduje, aby rozšiřovaný tiskopis byl přístupten individuálně neurčitému množství osob, kdežto obžalovaný členské knížky německé národně-socialistické strany dělnické rozdíl jen členům její odbočky ve S., tedy předem určenému počtu osob. Není proto — jak tvrdí obžalovaný — v jeho činu dána skutková podstata ani přechinu zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 zák. na ochr. rep., ani přestupku podle § 23 tisk. zák. Zmateční stížnosti, dovolávající se takto důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. nelze přisvědčiti.

Onen přechin i přestupek předpokládají rozšiřování tiskopisu. Pojem tohoto rozšiřování je určen v § 6 tisk. zák., jenž stanoví, že rozšiřováním podle tiskového zákona je jen odbyt, prodej, rozdávání tiskopisů, jakož i přibíjení, vyvěšování nebo vykládání jich na veřejných místech, ve čtenářských spolcích, půjčovnách knih a pod. Uváží-li se jednotlivé způsoby rozšiřování v tomto předpisu uvedené, je zřejmo, že skutečně společným znakem všech jich je neomezený počet osob, jímž tiskopis má býti učiněn přístupným (rozh. sb. n. s. čís. 94, 2257, 4346 a mnoho jiných). Činností obžalovaného byl však i tento předpoklad uskutečněn.

Obžalovaný dodal tiskopis v napadeném rozsudku uvedený nejméně dvánácti osobám. Byl tedy osob, do jichž rukou se jednáním obžalovaného tiskopis dostal, větší počet. Tato okolnost, jak z obecné zkušenosti je známo, umožňovala právě, aby tiskopis se stal přístupným třeba i postupně dalším osobám (na př. příslušníkům rodin oněch osob, jimž jej obžalovaný rozdal, jich známým, členům téže organizace a pod.). Směřovala tedy činnost obžalovaného provedená s pominutím kontroly bezpečnostních úřadů, pověřených dozorem nad tiskem, k hromadnému rozšíření cit. tiskopisů. Uvedené obecně známé skutečnosti musel si býti vědom i obžalovaný, jenž úmyslně vytvořil svým jednáním možnost, aby tiskopis se stal přístupným předem neobmezenému počtu osob a je v důsledku toho bez významu okolnost, že ony osoby, jimž sám obžalovaný tiskopis odevzdal, byly předem individuálně určeny. Názor tento je tím důvodnější, že šlo o tiskopis obsahující zásady politické strany, tedy tiskopis povahy agitační a neoznačený snad za důvěrný. Vyčerpává proto činnost obžalovaným podniknutá pojem rozdávaní tiskopisu podle § 6 tisk. zák., tedy i pojem rozšiřování podle téhož ustanovení. Poněvadž obsah onoho tiskopisu zakládá objektivně skutkovou podstatu přečinu rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. (což ani stěžovatel nenapadá) a rozšiřování se stalo způsobem zakázaným v § 23 tisk. zák., jenž v době činu i vyhlášení napadeného rozsudku ještě změněn nebyl, právem shledal první soud ve zjištěném činu obžalovaného skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 zák. na ochr. rep. a přestupku podle § 23 tisk. zák. V důsledku toho netrpí napadený rozsudek vytýkaným zmatkem a proto bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 4996.

Pobuřování ve smyslu § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. výrokem »Heil Hitler! Hitler wird schon herüberkommen und wird euch Bonzen heraus-holen«; subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Zm I 923/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 19. září 1933, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným oním přečinem.

Důvody:

Veřejný obžalobce vytýká rozsudku nalézacího soudu zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. proto, že ve zjištěném činu obžalovaného nebyla shledána skutková podstata přečinu rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky. Podle napadeného rozsudku zvolal